

Arrest

nr. 135 329 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 december 2011 dienen de ouders van de verzoekende partij, die toen nog minderjarig was, een asielaanvraag in. Op 31 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 mei 2012 weigert ook de Raad bij arrest met nummer 81 134 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 16 januari 2013 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 6 februari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van

inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Op 29 augustus 2013, bij arrest met nummer 108 715, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3 Op 14 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Op 26 juni 2014, bij arrest met nummer 126 295, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4 Op 2 juli 2013 dient de vader van de verzoekende partij, samen met de familieleden die tot het kerngezin behoren, waaronder de verzoekende partij, een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 september 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5 Op 4 september 2013 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een inreisverbod. Op 25 april 2014 wordt deze beslissing door de Raad bij arrest met nummer 123 123 vernietigd.

1.6 Op 20 november 2013 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 25 april 2014, bij arrest met nummer 123 123, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.7 Op 29 november 2013 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd.

1.8 Op 2 juni 2014 komt de verzoekende partij opnieuw het Rijk binnen.

1.9 Op 23 juli 2014 dient de vader van de verzoekende partij, samen met de familieleden die tot het kerngezin behoren, waaronder de verzoekende partij, een nieuwe aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 augustus 2014 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch op 10 september 2014 ongegrond verklaard.

1.10 Op 10 september 2014 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 18 december 2014, bij arrest met nummer 135 328, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.11 Op 10 september 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, die op 18 september 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) De heer

Naam + voornaam: H(…), S(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats:(…)

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 14.02.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 15.02.2013. Betrokkene gaf geen gevolg aan de terugkeerverplichting. Betrokkene kan

niet aantonen stappen te hebben ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden. Daarom wordt hem een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsverplichting.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Blijkens de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd op grond van art. 74/11 § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet, nl. om reden dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.02.13.

Deze overweging kan niet worden weerhouden.

Immers, verzoeker heeft wel degelijk het grondgebied verlaten; hij werd naar zijn land van herkomst gerepatrieerd op 29 november 2013 en kwam België, op legale wijze, opnieuw binnen op 2 juni 2014. (zie stuk 4)

Het bevel dd. 14. 01.12 om het grondgebied te verlaten heeft m.a.w. volledige uitvoering gekregen en is aldus uit het rechtsverkeer verdwenen; het bevel is dus niet langer actueel, relevant of uitvoerbaar, aangezien het reeds uitvoering heeft gekregen.

De bestreden beslissing houdt helemaal geen rekening met dit nochtans relevante gegeven; meer, de bestreden beslissing is gesteund op (het geen gevolg geven aan) een bevel dat inmiddels uit het rechtsverkeer verdwenen is en waaraan derhalve niet dienstig kan gerefereerd worden.

Ingevolge terugkeer naar het land van herkomst en de uitvoering van de bevelen beschikte verzoeker logischerwijze opnieuw over een “clean sheet” c.q. een “tabula rasa” nadat hij België opnieuw op legale wijze is binnengekomen, zodat de bevoegde Minister niet dienstig kan verwijzen naar een eerder bevel dat heden geen relevantie of actualiteit vertoont, gelet op de eerdere uitvoering ervan.

De bestreden beslissing is derhalve manifest gebrekkig (lees: foutief) gemotiveerd, en dient om die reden vernietigd te worden.

Het verzwijgen van deze relevante informatie bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is constitutief voor een schending van de materiële motiveringsverplichting alsook voor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het tweede middel het volgende:

“In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht (wet van 29 juli 1991) m.b.t. het opleggen van het inreisverbod.

Hij betoogt wel degelijk gevolg het grondgebied te hebben verlaten, daar hij op 29 november 2012 naar zijn land van herkomst werd gerepatrieerd en hij op 2 juni 2014 opnieuw het grondgebied betrad. De bestreden beslissing zou gesteund zijn op een bevel dat uit het rechtsverkeer verdwenen is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist geen vrijwillig gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 15 februari 2013, reden waarom hem een inreisverbod werd opgelegd. Hij werd gerepatrieerd op 29 november 2013, precies omwille van het feit dat hij niet van plan was om uit eigen beweging het grondgebied te verlaten.

Het inreisverbod d.d. 15 februari 2013 werd door Uw Raad vernietigd wegens een gebrek aan motivering aangaande de duur van dat verbod.

Door het vernietigingsarrest van de Raad wordt de vernietigde beslissing geacht nooit getroffen geweest te zijn. Dit betekent niet dat het Bestuur een positieve beslissing dient te treffen. Het Bestuur verliest zijn discretionaire bevoegdheid in deze niet, maar is in het geval het ervoor opteert een nieuwe beslissing te treffen, verplicht rekening te houden met het motief van het vernietigingsarrest. In casu luidde de vernietigingsgrond dat niet werd gemotiveerd waarom er een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar werd opgelegd. Een nieuwe beslissing kan worden getroffen op voorwaarde dat er andere motieven en elementen worden gevonden die wel deugen. Deze nieuwe motieven en elementen kunnen reeds bestaan hebben ten tijde van de vernietigde beslissing (cf. LUST, J., "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in OPDEBEEK, I., (ed.), Benoemingen, bevorderingen en Raad van State, Brugge, Die Keure, 1997, p.126; DE SOMERE, P., L'exécution des décisions du juge administratif. Rapport belge, A.P.T. 2005, afl. 1, pp.4-5).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het tweede middel is niet ernstig."

3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing in uitvoering hiervan werd genomen. Voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid luidt als volgt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Zoals de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar tweede middel ook aangeeft, wordt de bestreden beslissing gesteund op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij gesteld wordt dat niet voldaan werd aan de terugkeerverplichting. Hierbij wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2013 dat aan de verzoekende partij werd gegeven en aangegeven dat de betrokkene geen gevolg gaf aan de terugkeerverplichting.

De verzoekende partij wijst er echter op dat zij op 29 november 2013 werd gerepatriëerd en dat het bevel van 14 februari 2013 (de verzoekende partij vermeldt een verkeerde datum, met name 14 januari 2012, maar uit het geheel van het verzoekschrift blijkt dat dit een materiële vergissing betreft) volledige uitvoering heeft gekregen en aldus uit het rechtsverkeer verdwenen is, zodat eraan niet dienstig kan gerefereerd worden.

De Raad wijst erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat het bevel om het

grondgebied te verlaten van 14 februari 2013 beschouwd wordt als de vroegere beslissing tot verwijdering die niet uitgevoerd werd. Uit het administratief dossier blijkt echter – en de verwerende partij betwist dit niet in haar nota met opmerkingen – dat de verzoekende partij op 29 november 2013 werd gerepatriëerd. Zodoende dient te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2013 volledige uitvoering heeft gekregen, en kan bijgevolg niet gesteld worden dat sprake is van “*een vroegere beslissing tot verwijdering (die) niet uitgevoerd werd*”, zoals nochtans voorzien in de voormelde bepaling van de vreemdelingenwet waarop het thans bestreden inreisverbod gesteund is.

In haar nota met opmerkingen onderstreept de verwerende partij dat de verzoekende partij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan het betrokken bevel van “*15 februari 2013*”, reden waarom het inreisverbod werd gegeven. De Raad wijst er echter op dat vaststaat dat de verzoekende partij is vertrokken, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2013 waarop de motivering van de bestreden beslissing steunt, is uitgevoerd. De verwerende partij laat na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op grond waarvan zij meent dat een gedwongen vertrek niet zou leiden tot de volledige uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien niet vrijwillig aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Ook of de verzoekende partij nu al dan niet van plan was om uit eigen beweging het grondgebied te verlaten, doet voor het opleggen op zich van een inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet niet ter zake. Deze bepaling vereist immers slechts de niet-uitvoering van een vroegere beslissing tot verwijdering. De Raad benadrukt nogmaals dat de vroegere beslissing tot verwijdering waarvan sprake in de bestreden beslissing wel degelijk uitgevoerd werd, zodat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing, die gesteund is op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en het feit dat geen gevolg werd gegeven aan de terugkeerverplichting die uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2013 voortvloeit, “*manifest gebrekkig (lees: foutief)*” is. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen in het kader van het tweede middel nog verwijst naar het feit dat het “*inreisverbod d.d. 15 februari 2013*” door de Raad werd vernietigd wegens een gebrek aan motivering aangaande de duur van dat verbod en vervolgens de gevolgen van een vernietigingsarrest uiteenzet, wordt in de eerste plaats erop gewezen dat de verzoekende partij nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een inreisverbod van 15 februari 2013. In de mate dat de verwerende partij doelt op het vernietigde inreisverbod van 4 september 2013, dient te worden vastgesteld dat zij niet duidelijk maakt op welke wijze haar betoog *in casu* relevant zou zijn. Het thans bestreden inreisverbod gaat met de verwijderingsbeslissing van 10 september 2014 gepaard, terwijl voormeld inreisverbod van 4 september 2013 met de verwijderingsbeslissing van 14 februari 2013 gepaard ging. De verwerende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze de verwijzing naar de vernietiging van dit eerdere inreisverbod, dat met een andere beslissing tot verwijdering gepaard gaat, ter zake dienend zou zijn.

3.4 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het eerste, tweede, derde en vierde middel behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2014 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE